

De gevaarlijke gevolgen van de militaire overwinning van de imperialistische machten in Libië

Een anti-imperialistisch patriottisch democratisch progressief volksfront om de imperialistische plannen te doen mislukken!

De imperialistische machten zijn erin geslaagd om na vijf maanden barbaarse bombardementen met de meest gesofistikeerde moordmachines het Libische regime te verslaan. Tegen Libië werden maar liefst 20.000 moordende luchtaanvallen en raketlanceringen uitgevoerd! De NAVO heeft nog maar eens haar ware aard getoond: een militaire roversorganisatie, opgericht, gehandhaafd en versterkt om de wereld te plunderen en de volkeren te onderdrukken, om elke poging tot omverwerping van het kapitalisme de kop in te drukken en om met het meest brutale geweld de invloedsszones te behouden en te vergroten zonder welke de financiële en militair-industriële oligarchieën die de kapitalistische landen regeren, hun belangen niet kunnen uitbreiden. Het verenigd militair arsenaal van de VS, Frankrijk en Groot-Brittannië werd ingezet om het Libische verdedigingspotentieel en de levensnoodzakelijke economische infrastructuur te vernietigen. De bevolking die achter het regime stond, werd de toegang tot water, elektriciteit, voedsel en geneesmiddelen ontnomen. Het volk werd uitgehongerd, ziekenhuizen lamgelegd of simpelweg vernietigd. Zonder zelf een risico te lopen, beschoten militairen duizenden burgers vanuit de lucht. Dit alles veroorzaakte een nieuwe uittocht van honderdduizenden Afrikanen, die in Libië hun brood kwamen verdienen, nadat ze eerder uit armoede wegvluchtten uit hun vaderland, dat door de – voornamelijke Franse – imperialisten geplunderd werd. Dat is het waargenomen misdrijf tegen de menselijkheid door de imperialistische machten in Libië! Het politieke kader van de staat en de maatschappij dat zich tegen de agressie verzette, werd weggemaaid door de ononderbroken aanvallen van de onbemande legervliegtuigen van de VS en de helikopters van Sarkozy, ter plaatse geholpen door honderden Britse geheime agenten en Libische verraders.

Een koloniale expeditie die het recht op inmenging legaliseert

De interventie gebeurde onder het schijnheilige, grove en leugenachtige voorwendsel van de bescherming van de burgerbevolking die in opstand kwam tegen de macht van Kadhafi.

Het doel van deze operatie is overduidelijk: zich meester maken van de Libische petroleum, Libië veranderen in een militaire basis om het geheel van Noord-Afrika en de Sahellanden te controleren, zich voorbereiden om de petroleumrijdommen van Algerije in bezit te nemen, op de één of andere manier tussenbeide komen in Algerije, om er de meest antinationale politieke krachten te installeren en de interne tegenstellingen, de sociale ontevredenheid en de strijd voor democratische vrijheden in hun voordeel te misbruiken. Het doel is het Tunesische en het Egyptische volk onder controle te houden, het te beletten de opstand tegen de overwonnen tirannen – tirannen die tientallen jaren gesteund werden door dezelfde machten die nu beweren dat ze de democratische processen steunen – om te vormen tot echte democratische volksrevoluties, die de sociale rechtvaardigheid verzekeren en de Arabische volkeren bevrijden van het rechtstreekse of onrechtstreekse imperialistische juk. De imperialistische machten zijn doodsbang voor een echt revolutionair Egyptisch regime dat de akkoorden van Camp David verworpt, de strijd steunt van het Palestijnse volk tegen de zionistische bezetting van hun staat en van het Syrische volk voor de bevrijding van de Golan, op een moment dat dit volk het mikpunt is van de imperialistische complotten, de Golfmonarchieën, de integristen. Het doel is ook de wereldposities van de heersende imperialistische machten te versterken, zodat ze de open of latente conflicten met China en Rusland kunnen beslechten en elke poging tot een progressieve herstructurering van de internationale economische betrekkingen kunnen breken. In de wedloop om de petroleumrijdommen

van Libië en van de landen die hun dictaat nog weerstaan, te plunderen, hoopt elke imperialistische grootmacht een maximum aan dividenden te kunnen vergaren ten nadele van haar rivalen.

Deze echte doelstellingen hebben helemaal niets te maken met steun aan de legitieme verwachtingen van de Arabische volkeren om een einde te maken aan de willekeur en het despotisme van hun leiders, om zich te ontdoen van de dictatuur van bureaucratische compradore regimes in dienst van de multinationals en hun imperialistische staten, om vrij leiders te kiezen die vastberaden een onafhankelijke economische ontwikkeling promoten, die de vooruitgang van hun volkeren verzekert.

Niets wijkt zo veel af van de waarheid als te beweren dat de aanvallers alleen maar de “opstandelingen” van Benghazi steunden. De imperialistische machten zelf hebben via een coalitie van de meest reactionaire en antinationale sociale krachten hun agressie tegen Libië gericht. Speerpunt van deze coalitie zijn de nostalgische aanhangers van de in 1969 omvergeworpen monarchie, de fanatieke islamitische integristen – de aanstokers van de gewapende opstand –, de voorstanders van een theocratische staat die door het Libische regime terecht werden bestreden, de corrupte bureaucratische compradore fracties van het Libische regime, verbonden met het imperialisme. Deze laatste hebben eigenlijk een staatsgreep georganiseerd door, verzekerd van de steun van de imperialistische machten en in een gecoördineerde en sinds lang voorbereide actie, de gewapende benden van Benghazi op te zwepen. Ze maakten gebruik van de ontevredenheid van het volk, die veroorzaakt werd door de antivolkse en antinationale sociaaleconomische maatregelen die ze zelf sinds 2003 hadden opgedrongen en waarvan ze goed profiteerden zonder dat het hun dorst naar nog meer rijkdom kon lessen. Deze fracties kwamen steeds heviger in conflict met de vaderlandslievende en min of meer anti-imperialistische vleugel, in feite belichaamd door Kadhafi, die weigerde toe te geven aan hun pogingen om zich via privatisering, liberalisering van de buitenlandse handel en het aanvechten van de wetten betreffende de exploitatie van de oliebronnen rechtstreeks meester te maken van de nationale rijkdommen. Ze zijn niet in opstand gekomen tegen Kadhafi om Libië te “democratiseren”, maar om de totale en absolute controle van de staat over te nemen, om de dictatuur van een oligarchie die samenspan met het imperialisme en de monarchieën van de Golfstaten, te installeren. Ze denken zelfs aan de installatie van een Libische islamitische staat die een ultraliberale economische politiek voert, met de zegen van de godsdienst. De achterlijke monarchen van de Golf hebben een belangrijke rol gespeeld bij de coördinatie en voorbereiding van de opstand van gewapende groepen integristen, geïnfiltréerd vanuit Egypte met de logistieke steun van de Moslimbroeders uit dat land en van geheime agenten van de imperialistische machten. Deze groepen hebben van in het begin kazernes, munitiedepots en militaire uitrustingen in bezit genomen. Een leugenachtige mediapropaganda, uitgebreid uitgezonden door Al Jazeera en El Arabya, satellietzenders in handen van de Emiraten en beschermd door de VS, deed geloven dat de Libische luchtmacht de burgerbevolking aanviel. Deze propagandacampagne overtrof in omvang de leugens over de massagraven in Timisoara, Roemenië, of de leugens die de NAVO-woordvoerder, op het moment dat zijn organisatie Servië volop bombardeerde, op alle zenders ter wereld verkondigde over de zogenaamde verkrachting van 30.000 Bosnische vrouwen door Serviërs en over de “verdwijning” van 500.000 Kosovaren. Deze gefabriceerde leugens werden breed overgenomen om de publieke opinie, ook in Algerije, voor te bereiden op het aanvaarden van de buitenlandse interventie.

Het antidemocratische karakter van het politieke systeem in Libië heeft de imperialistische subversie vergemakkelijkt

Dit systeem belette de werknemers, de jongeren, de vrouwen en de boeren om zich te organiseren in onafhankelijke vakbonden. Steeds scherpere tegenstellingen ondermijnden het regime. Kadhafi en de zijnen waren de gevangenen van populistische kleinburgerlijke opvattingen die het bestaan van de klassen en hun strijd negeren. Daarom was hij niet in staat om te breken met de hegemonistische praktijken en de massa's democratisch te mobiliseren rond de vraag of de Libische

rijkdommen voordeel moeten brengen voor het geheel van de werkende bevolking van het land of alleen maar voor een minderheid van onbetrouwbare zakenlui en multinationals.

Hij geloofde dat de onverzoenbare tegenstellingen rond deze belangrijke kwestie in de coulissen konden worden geregeld, zonder open democratisch debat, achter de rug van de volksmassa's, door een wankel compromis in de besloten kringen van het regime, door met list en geweld "in consensus" utopische oplossingen op te dringen. Maar dat is niet mogelijk in een maatschappij die hoe langer hoe meer afglijdt naar een onverzoenbare klassenstrijd. Hij geloofde dat de economische liberaliseringsmaatregelen van 2003 de vrede konden bewerkstelligen met de imperialistische landen en de groeiende groep van machtige Libische zakenlui.

Hij onderschatte grondig de dubbelhartigheid van de imperialistische machten; die zijn niet tevreden met enkele concessies. Zij hebben onophoudelijk complotten gesmeed om meer te krijgen, namelijk de volledige inbezitneming van de petroleumbronnen. Zij zijn erin geslaagd om hechte banden te smeden met de bevolkingslagen die baat hebben bij de economische opening. Deze sociale lagen vormden de basis die het gretigst bereid was om de imperialistische machten te helpen bij hun gezagsondermijnende manoeuvres. Deze omgekochte sociale standen, ontstaan uit deze brutale evolutie, wilden enkel een overeenkomst met de imperialistische mogendheden om hun deel van de taart te verdedigen tegenover elke onteigeningspoging door het volk. Deze minderheid, die almaar meer politieke invloed kreeg, verwierp de officiële antikolonialistische, anti-imperialistische lijn van de groep rond Kadhafi, omdat die een obstakel vormde voor de bevrediging van hun ongehinderde verrijksdrang.

De nieuwe economische politiek zorgde echter ook voor ontevredenheid bij de werkende massa's. De afschaffing van de subsidies voor basisproducten, de werkloosheid die volgde op de sluiting of privatisering van openbare ondernemingen, en de verpaupering van de massa's en de jongeren veroorzaakten immers een daling van de koopkracht. Verrijking van een bevoordeelde minderheid en verarming van de meerderheid, dat was het resultaat van de akkoorden die de compradoreburgerij met de imperialisten sloot in de hoop de misdadige blokkade van de imperialistische staten te doorbreken. Hierdoor werd het regime afgesneden van het volk.

Het verzet tegen vijf maanden onafgebroken NAVO-bombardementen was op zich heldhaftig. Het had veel sterker kunnen zijn als het regime van Kadhafi op tijd gebroken had met zijn bureaucratische, omgekochte vleugel, als het afstand had genomen van de hegemoniepraktijken, als het de massa's democratisch gemobiliseerd hebben en het staatsstelsel gedemocratiseerd om zo de reactionaire en antinationale stroming te isoleren en af te wenden, als het zich geen illusies gemaakt had over de bedoelingen van de imperialistische

Het regime van Kadhafi was een door en door antimonarchistisch, anti-integristisch, antikolonialistisch en anti-imperialistisch regime. Gedurende veertig jaar heeft Kadhafi een ononderbroken strijd gevoerd tegen het neokolonialisme in Afrika en onophoudelijk gevochten tegen de tendens om een akkoord met de Israëlische zionisten te sluiten. Algerije mag niet vergeten dat hij op een cruciaal moment, op 24 februari 1971, financiële steun gaf om de petroleumbronnen te nationaliseren en de boycot tegen de Algerijnse petroleum – een wraakactie van de Franse regering tegen deze historische beslissing – te breken. Maar het regime was niet consequent in zijn standpunten. We kunnen moeilijk vergeten dat Kadhafi in 1970, verblind door een primair anticommunisme, progressieve officieren uitleverde die getracht hadden het regime van generaal Numeiri in Soedan omver te werpen, en zo hielp om een bloedige dictatuur in dat land te installeren. Deze inconsequenties, het gebrek aan stabiliteit, de vaak onrijpe en avonturistische, soms zelfs schadelijke internationale of regionale initiatieven, zoals het staatsproject voor de Toearegs, isoleerden Kadhafi wereldwijd van de progressieve krachten.

Dat verklaart waarom zij hem geen onvoorwaardelijke solidariteit betoonden, zonder hem daarom als een te bestrijden vijand te beschouwen.

Alleen het Libische volk kan, zonder buitenlandse inmenging, beslissen over zijn politiek systeem. Het imperialisme heeft nooit en nergens bijgedragen tot de democratie en de sociale vooruitgang van een volk. Overal waar het militair tussenbeide kwam, zaaide het dood, verslagenheid, verdeeldheid, religieuze en etnische conflicten. De imperialisten zijn er altijd op uit om marionetten aan het hoofd van de onderworpen staten te plaatsen. Het lijdt geen twijfel dat diegenen die in Libië via de NAVO aan de macht zullen komen, niets meer zullen zijn dan jaknikkende lakeien; de anti-imperialisten zullen hen vastberaden moeten bestrijden.

De zware verantwoordelijkheid van de Algerijnse leiders

De Algerijnse regering weigerde het optreden in Libië te veroordelen omdat ze zagezegd de resolutie van de VN-Veiligheidsraad – een resolutie ter wille van de aasgieren – wilde naleven. Ook haar onwaardige houding tegenover de Franse minister van Buitenlandse Zaken, die in juni naar Algiers kwam om de regering rekenschap te vragen over haar houding betreffende Libië, was beneden alle peil. Zo moedigde de Algerijnse regering indirect het imperialisme aan de luchtaanvallen op Libië te verhogen. Algemeen gesproken leidt de politiek van de macht tot feitelijke compromissen met het imperialisme, tot verwarring en verlamming van de maatschappij. Het is immers een politiek die de klassebelangen van de uitbuitende, sjoemelende en parasitaire compradoreburgerij, van de meest antisociale lagen verwoordt en verdedigt. Ook al bestaan er binnen het regime stromingen die nog vasthouden aan de verdediging van de belangen van het land en min of meer onafhankelijk zijn van de sjoemelende en parasitaire kringen, dan nog verandert dat niets aan dit essentiële klassenkenmerk. Deze stromingen kunnen niet bijdragen tot verandering van de situatie zolang ze zich niet resoluut aan de zijde van de sociale werkende klassen en standen scharen, zolang ze zich niet inzetten voor het doorbreken van de economische en sociale oriëntaties die het land gedurende dertig jaar ondermijnden, zolang ze de democratische massamobilisatie tegen de willekeur, de corruptie, de sociale ongelijkheid, de verduistering en de loyaliteit tegenover de imperialistische machten niet ondersteunen.

Alle Algerijnse politieke krachten, ook de belangrijke zagezegd “democratische” pers, die op geen enkel moment de imperialistische interventie veroordeelden of zich er zelfs over verheugden, zijn mee verantwoordelijk voor de gevaarlijke gevolgen voor de stabiliteit, de eenheid van het grondgebied en de onafhankelijkheid van ons land. Deze kranten (*El Watan*, *Le Soir d'Algérie*, *Liberté*, *El Khabar*, *Ech Chourouk*) speelden een nefaste rol in de verspreiding van de leugenachtige propaganda en hersenspoeling van de massamedia uit de imperialistische landen en de Golfmonarchieën die de NAVO-interventie en de steun aan de opstandelingen moesten rechtvaardigen. Samen, geholpen door het stilzwijgen van de macht, droegen al deze krachten sterk bij tot het desoriënteren van de massa's, tot hun demobilisatie, tot het beletten van de ontwikkeling van een opiniestroming die de bombardementen van de NAVO kon aanklagen. Sommige pennen gingen zelfs zover dat ze openlijk de bombardementen rechtvaardigden in naam van steun aan een “vreedzame democratische opstand”. Leiders van politieke partijen zoals de RCD (*Rassemblement pour la Culture et la Démocratie*), riepen openlijk op tot een interventie van vreemde mogendheden, om te helpen een “democratische”

Ze verspreiden bewust schaamteloze leugens of geven blijk van een grote, onvergeeflijke naïviteit als zij doen geloven dat de interventie in Libië ondanks alles de val van de “tirannen” als resultaat heeft en de strijd voor democratie bevordert, en als zij beweren dat de interventie veroordelen neerkomt op het meeheulen met de despoten. We kunnen best begrijpen dat brede lagen van de bevolking genoeg hebben van de willekeur van de leiders in de Arabische wereld. Maar wie gelooft dat het

imperialisme de redding is voor de Libiërs en hen zal helpen op de weg naar democratie, ontkent de socio-economische aard van het imperialisme en trekt geen lessen uit het verleden.

Het imperialisme is niet van aard veranderd, zelfs al slaagden de propagandisten met hun discours over de nieuwe internationale verhoudingen en de zogenaamde weldaden van de “mondialisering” erin de kleinburgerlijke dromers te charmeren of die stromingen te verlammen die uit lafheid geen weerstand bieden aan de imperialistische agressiviteit. Het heeft nood aan tirannen om zijn belangen te beschermen en de volkeren te onderdrukken. Het imperialisme ontdoet zich alleen van deze despoten als ze in onmin gevallen zijn. Het haast zich dan om ze zo vlug mogelijk te vervangen door andere, onder het mom van schijnheilige steun aan de “vrijheidswens” en om te voorkomen dat hun val het begin van een anti-imperialistische volksrevolutie inluidt. Het volstaat de ogen open te houden om te zien dat juist de regimes van de achterlijke, theocratische monarchieën van de Golf, via de Arabische Liga, met de grootste toewijding de imperialistische kruistocht steunden en de imperialisten het zo verwachte motief verschaffen. Door welk mirakel kan een imperialistische interventie die gesteund wordt door deze regimes, de democratie, de vooruitgang en de onafhankelijkheid in de Arabische landen dienen?

Wanneer op een dag de dramatische gevolgen van deze agressie voor de vitale belangen van ons land duidelijk worden, zal niemand zo maar kunnen zeggen dat hij zich vergist heeft toen hij zich liet leiden door zijn natuurlijke en spontane haat tegen het despotisme.

Sommigen die zwijgen over de agressie, denken misschien dat ze de banbliksem van de grote mogendheden moeten ontlopen, dat het tot niets dient om zich tegen de “supermacht” van het imperialisme te verzetten, dat ze zich moeten schikken in de nieuwe internationale machtsverhoudingen en de “geest van de jaren zeventig” moeten opgeven, dat ze beter direct aan de verlangens van de imperialisten voldoen om niet hetzelfde lot te ondergaan als het Libische volk en, dáárvoor, het Irakese. Dit defaitisme en deze bereidheid tot capitulatie, die het Algerijnse staatshoofd op 23 februari 2005 zelf publiekelijk tentoon spreidde toen hij de denationalisering van de petroleumbronnen rechtvaardigde, moeten vastberaden worden bestreden. Ze verspreiden zich immers stilaan binnen de maatschappij. Ze moedigen het imperialisme aan in zijn overheersingsoffensief. Ze bereiden de weg voor de rehabilitatie van de wet-Khelil van april 2005.

Zij die in vreugde uitbarstten toen ze op de voorpagina van hun krant de opstandelingen zagen op het Groene Plein in Tripoli, vernield door de NAVO-bommen, zijn niet allemaal naïevelingen die verkeerd geïnformeerd werden door de giftige leugencampagnes. Velen van hen toonden op die manier hun betrokkenheid in de imperialistische complotten tegen ons land. Door hun onvoorwaardelijke en schandelijke steun aan de campagne tegen Kadhafi toonden ze gewoon hun bereidheid tot antinationale collaboratie, in ruil voor materiële winst. Deze hopen ze te halen uit de nieuwe politieke constellatie die de ferventste antinationale krachten samen met de imperialistische staten koortsachtig voorbereiden.

Ernstige gevaren bedreigen de stabiliteit aan de oostelijke grenzen, de soevereiniteit en de petroleumrijdommen

Voortaan dreigt ons land om over de 800 kilometer lange zuidoostelijke grens in de Sahara vijandelijke militaire troepen te zien verschijnen die voor niets zullen terugdeinzen om de hand te kunnen leggen op de olie- en gasbronnen. De marionetten van de Nationale Overgangsraad van Benghazi, aangemoedigd door de wraakzuchtige Franse neokolonialisten, laten geen gelegenheid voorbij gaan om hun haat tegen Algerije te spuien. Ze gebruiken die om al van tevoren de door de imperialisten geplande oorlogszuchtige daden te rechtvaardigen.

Obama, Sarkozy en Cameron juichen voor de camera's. Zij belichamen de terugkeer van het kolonialisme, deze keer onder de vlag van de "democratie". Ze slaan drie vliegen in één klap: ze banaliseren hun militaire interventies in de wereld, ze controleren Libië en de oliebronnen van Hassi Messaoud zullen binnen bereik van de Mirages komen, zonder dat ze hiervoor over Algiers moeten vliegen of het moeten bombarderen. Er is geen gebrek aan op winst beluste avonturiers die zich door de beloften van de imperialistische schurken laten verleiden. De NAVO verbergt niet dat ze het centrum van Africom in Libië wil installeren. Ook Israël kreeg van de Nationale Overgangsraad de belofte dat het basissen zou krijgen in de buurt van de Algerijnse grenzen. De Europese Unie heeft al een twintigtal voorwaarden opgelegd aan de hansworsten van de Nationale Overgangsraad van Benghazi. Ze vraagt niet alleen om alles te privatiseren, maar bovendien heeft ze haar unilaterale beslissing bekendgemaakt om zich in te laten met de organisatie van de nieuwe Libische veiligheidsdiensten, voornamelijk in die grensgebieden!

De toe-eigening van de Libische petroleumputten door de multinationals zal ernstige gevolgen hebben. Ze zullen het Libische volk in een even vreselijke ellende storten als die van het Irakese volk sinds zijn grondgebied bezet is door de VS en bestuurd door hun marionetten. Ze zullen raken aan de levensomstandigheden in het geheel van de petroleumexporterende landen. De manoeuvreerruimte van de OPEC zal worden beperkt. Men moet geen economie-expert zijn om de negatieve gevolgen van dit alles voor de petroleuminkomsten van Algerije te voorspellen.

De overwinning van de imperialisten in Libië is niet definitief

Ondanks hun oneindig militair overwicht zullen de imperialistische mogendheden en hun marionetten het hoofd moeten bieden aan het volksverzet, dat niet zal nalaten zich op een nieuwe basis te organiseren en de imperialisten een onvermijdelijke nederlaag te bezorgen.

De plicht van elke echte Algerijnse, vaderlandslievende democraat is om "neen!" te zeggen tegen deze interventie en haar gevolgen, om de Libische patriotten te steunen die de imperialistische inpalming van hun land bevechten, welke positie ze in het verleden ook innamen en los van de ondergeschikte meningsverschillen met een regime dat niet bekwaam was om aan de vereisten van een democratische volksmobilisatie te voldoen. Het is de plicht van elke Algerijnse progressieve, democratische, consequente patriot om te werken aan een sterk anti-imperialistisch front in zijn land, om de oprichting van een dergelijk front te steunen in elk land dat bedreigd wordt door de imperialistische bemoeienissen, om het overleg en de coördinatie van de anti-imperialistische krachten in de Arabische landen en op internationaal niveau aan te moedigen. Het kapitalistisch systeem wordt ondermijnd door onoverkomelijke tegenstellingen. De economische crisis wordt met de dag scherper. Er is een nauw verband tussen de agressie in het buitenland, tegen de volkeren van de economisch onderdrukte landen, en de verhevigde aanvallen in eigen land op de sociale verworvenheden van de werknemers die lijden onder een streng besparingsbeleid zonder voorgaande. De gevolgen van deze crisis wakkeren de imperialistische agressiviteit aan, maar tegelijkertijd verzwakken ze die agressiviteit, daar ze de basis en de voorwaarden creëert voor een breed mondiaal anti-imperialistisch en antikapitalistisch front dat de weerstand kan breken van de reactionaire, oorlogszuchtige oligarchieën die de grote imperialistische mogendheden besturen.

De volkeren van de onderdrukte landen en de werknemers van de imperialistische landen moeten op alle fronten hun inspanningen en hun strijd tegen de imperialistische bourgeoisie verenigen.

Tegenover de uitspraken van de defaitisten stellen wij de zekerheid dat er in Algerije, in de Arabische landen, in Afrika, in Europa, in Amerika, in Azië, overal ter wereld, brede krachten bestaan die in staat zijn een verenigd wereldfront te vormen dat de imperialistische overheersings- en moordmachine kan vernietigen.

Een sterk verenigd binnenlands front opbouwen

In Algerije zal de sterkte van dit front afhangen van de aard van de economische beslissingen om te strijden tegen de brutale privileges van een minderheid van sjacheraars die rijk zijn geworden door de meedogenloze uitbuiting van de arbeiders en de diefstal van de nationale rijkdommen. De sterkte zal afhangen van de maatregelen die nodig zijn om de economische posities van de compradorestand te breken, te beginnen met hun politieke banden met de staat en de samenleving.

De manoeuvres van de imperialistische mogendheden kunnen niet worden tegengegaan door nieuwe unilaterale concessies te doen aan de multinationals, noch door voordelige contracten te sluiten met de grote Franse multinationals. En nog minder door schandalige voordelen toe te kennen aan de roofzuchtige emirs van de Golf, zoals de haven van Algiers en het geld dat openbare banken vrijgevig ter beschikking stellen om speculatieve zaken te doen op de kap van het land.

In tegenstelling tot wat de capitulerende defaitisten willen doen geloven, bestaat er wel degelijk een alternatief voor het imperialistisch offensief; de krachten die bij machte zijn om dit alternatief te schragen, vertegenwoordigen de enorme meerderheid van de bevolking.

Dit alternatief is het front voor een echte democratische staat van het volk, die de meest radicale sociale vooruitgang realiseert en borg staat voor de onafhankelijkheid van het land, voor de verdediging van de olierijkdommen en de eenheid van het territorium, voor solidariteit met de anti-imperialistische strijd in de wereld.

Dit alternatief is de vrucht van economische en sociale maatregelen die de eisen van de massa's inwilligen, die sociale rechtvaardigheid brengen, die een einde maken aan de onrechtvaardige en schandelijke verdeling van het nationaal inkomen. Het is pas mogelijk als alle obstakels zijn weggeruimd die de democratische mobilisatie tegen zulke maatregelen verhinderen.

Hiervoor zijn radicale veranderingen nodig die de macht geven aan een brede alliantie tussen de arbeidersklasse, de loontrekkenden, de landarbeiders, de middenklasse die leeft van handen- of intellectuele arbeid, de vaderlandslievende en eerlijke kaders van de staat en van de economische sectoren.

Dat front zal pas sterk en duurzaam zijn in de strijd tegen het imperialistische gevaar wanneer intensieve inspanningen worden gedaan om in de dagelijkse economische, sociale, politieke en ideologische strijd de communistische partij op te bouwen, geworteld in de arbeidersklasse, de boeren, de jeugd en de intellectuelen die de omverwerping van het kapitalisme willen. Een partij die niet verbergt dat ze de noodzakelijke krachten wil verzamelen die onmisbaar zijn om met een massaal tegenoffensief het kapitalisme - de economische grondslag van het imperialisme - te bestrijden en een echte democratische volksrepubliek te installeren die de weg naar de socialistische revolutie opent.

Wij doen een oproep om de nodige lessen te trekken uit de omverwerping van het regime van Kadhafi door de imperialistische interventies!

Wij laten ons niet bedriegen of intimideren door de propaganda van het imperialisme en zijn binnenlandse bondgenoten!

Wij bestrijden het defaitisme, het fatalisme en de geest van berusting!

Wij moeten de krachten die zich met het imperialisme verbinden, ontmaskeren, isoleren en neutraliseren, of zij nu aan de macht zijn of formeel in de oppositie zitten!

Wij moeten het autoritarisme van het regime en de nieuwe antidemocratische projecten, die in de kaart spelen van het imperialisme, dwarsbomen!

Laten wij ons verenigen in de sociale en politieke strijd voor een echt vooruitgangsalternatief!

28 augustus 2011

Algerijnse Partij voor Democratie en Socialisme (Parti algérien pour la Démocratie et le Socialisme). Website: <http://pads.ifrance.com/>. E-mail : michellien at wanadoo.fr.